ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 26ης Νοεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-192/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Corte dei Conti (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου a posteriori που κινήθηκε ενώπιόν του κατά

Azienda nazionale autonoma delle strade (ANAS),

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (εισηγητή), L. Sevón και R. Schintgen, προέδρους

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

τμήματος, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet και B. Σκουρή, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με απόφαση της 7ης Απριλίου 1998, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 19 Μαΐου 1998, το Corte dei Conti υπέβαλε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), τρία προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, σ. 1).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου σχετικά με τη νομιμότητα, την κανονικότητα και την αποδοτικότητα της διαχειρίσεως της Azienda nazionale autonoma delle strade (Αυτοτελής εθνική επιχείρηση για το οδικό δίκτυο,

νυν Ente nazionale per le strade, στο εξής: ANAS), όσον αφορά δύο δόσεις ενός δανείου που αυτή συνήψε.

Η υπόθεση στην κύρια δίκη και τα προδικαστικά ερωτήματα

3 Στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων της για την κατασκευή, τη συντήρηση και την εκμετάλλευση οδών και εθνικών οδών, η ANAS δανειοδοτήθηκε μεταξύ άλλων με τέσσερις δόσεις των 2 000 δισεκατομμυρίων ιταλικών λιρών (ITL), εκάστη των οποίων αποτελούσε μέρος δανείου ανερχομένου συνολικώς σε ποσό ύψους 8 000 δισεκατομμυρίων ITL.

4 Οι δύο πρώτες δόσεις εξευρέθησαν εντός της ιταλικής αγοράς. Οι συμβάσεις που συνήφθησαν προς τούτο εγκρίθηκαν και κατέστησαν εκτελεστές με τις αποφάσεις που εξέδωσαν από κοινού ο Υπουργός Δημοσίων Έργων και ο Υπουργός Θησαυροφυλακίου στις 26 Φεβρουαρίου 1991 και στις 30 Ιανουαρίου 1992.

5 Για την τρίτη δόση του δανείου, η ANAS, κρίνοντας ότι δεν ήταν συμφέρουσα η προσφορά ομίλου ιταλικών τραπεζών, στράφηκε στη διεθνή κεφαλαιαγορά. Μία σύμβαση ομολογιακού δανείου που προέβλεπε την έκδοση ομολογιών Eurobond σε δολάρια ΗΠΑ με κυμαινόμενο επιτόκιο συνάφθηκε με την τράπεζα Nomura International plc, που εδρεύει στο Λονδίνο, και εγκρίθηκε, καθώς και οι σχετικές συμβάσεις swap, με διάφορες αποφάσεις των ανωτέρω υπουργών. Οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν μεταξύ Δεκεμβρίου 1993 και Νοεμβρίου 1994, ήτοι μετά την ημερομηνία κατά την οποία έληξε η προθεσμία, που είχε οριστεί για την 1η Ιουλίου 1993, για τη μεταφορά της οδηγίας 92/50 στο εσωτερικό δίκαιο και πριν η οδηγία αυτή μεταφερθεί στην εσωτερική ιταλική έννομη τάξη, πράγμα που έγινε με το νομοθετικό διάταγμα 157, της 17ης Μαρτίου 1995.

6 Το αρμόδιο όργανο ελέγχου, αφού επισήμανε ότι οι εν λόγω συμβάσεις εγκρίθηκαν μετά τη λήξη της προθεσμίας για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας

92/50, διαπίστωσε ότι αυτή δεν είχε εφαρμοστεί, ενώ, κατά την άποψή του, ήταν αμέσου εφαρμογής και έπρεπε, ως εκ τούτου, να τηρηθεί. Η ANAS αμφισβητεί τη θέση αυτή υποστηρίζοντας ότι η οδηγία 92/50 δεν πληροί τα κριτήρια που επιτρέπουν να θεωρηθεί αμέσου εφαρμογής και ότι, δεδομένου ότι τότε αποτελούσε αυτοτελή επιχείρηση, δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί «αναθέτουσα αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο β', της οδηγίας 92/50.

7 Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώθηκε εξ ολοκλήρου και σε σχέση με τη σύναψη της τέταρτης και τελευταίας δόσεως του δανείου, η οποία εξευρέθη χάρη σε σύμβαση δανείου με όμιλο ιταλικών τραπεζών, έστω κι αν η διυπουργική εγκριτική απόφαση εκδόθηκε μετά την έναρξη της ισχύος του νομοθετικού διατάγματος 157.

8 Ακολούθως, το Corte dei Conti, και πιο συγκεκριμένα το επιφορτισμένο με τον έλεγχο των πράξεων της κυβερνήσεως και των πράξεων των κρατικών διοικητικών οργάνων τμήμα του, επιλήφθηκε της υποθέσεως προκειμένου να αποφανθεί επί της νομιμότητας, της κανονικότητας και της αποδοτικότητας της διαχειρίσεως της ANAS όσον αφορά την τρίτη και την τέταρτη δόση του προαναφερθέντος δανείου. Φρονώντας ότι η άσκηση ενός τέτοιου ελέγχου απαιτεί την ερμηνεία ορισμένων στοιχείων του κοινοτικού δικαίου, το Corte dei Conti αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα τρία προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει η ιδιαιτερότητα της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων υπηρεσιών — η οποία, όπως είναι γνωστό, προβλέπει μια μεταβατική περίοδο για την πλήρη εφαρμογή της (21η αιτιολογική σκέψη), την εφαρμογή δύο διαφορετικών ομάδων διατάξεων, ανάλογα με το αν πρόκειται για υπηρεσίες που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΑ ή στο παράρτημα ΙΒ (άρθρα 8 και 9), καθώς και μια διαδικασία επανεξετάσεως (μετά την πάροδο τριετίας) των επιτευχθέντων αποτελεσμάτων, προκειμένου να υπάρξει "η δυνατότητα πλήρους εφαρμογής της οδηγίας σε ευρύτερο φάσμα συμβάσεων υπηρεσιών" (εικοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη

και άρθρο 43) — τη συνέπεια ότι δεν είναι δυνατή ή καθίσταται λιγότερο ευχερής η άμεση εφαρμογή της οδηγίας εντός της εσωτερικής έννομης τάξης (από την 1η Ιουλίου 1993), εφόσον το κράτος μέλος δεν έχει θεσπίσει πράξη περί ρητής μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική νομοθεσία του;

2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: έχει η ρύθμιση της ανωτέρω οδηγίας (ως προς τις υπηρεσίες που αφορά το άρθρο 8) εφαρμογή επί της Azienda nazionale autonoma delle strade (ANAS), όσον αφορά την πλήρωση των προϋποθέσεων που θέτει το κοινοτικό δίκαιο για τον χαρακτηρισμό της ANAS ως "αναθέτουσας αρχής", υπό την έννοια του άρθρου 1, στοιχείο β', της ίδιας αυτής οδηγίας;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο προηγούμενο ερώτημα: πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προαναφερθείσα οδηγία 92/50/ΕΟΚ — για την οποία δεν υφίστανται αμφιβολίες ότι εφαρμόζεται στη σύμβαση δανείου που συνήφθη με ομάδα ιταλικών τραπεζών για την καταβολή της τέταρτης και τελευταίας δόσης του δανείου των 8 δισεκατομμυρίων ITL που είχε επιτραπεί με τον ιταλικό νόμο 405/90 — εφαρμόζεται και επί της συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ της ANAS και της Nomura International plc για την εξεύρεση ποσού 2 000 δισεκατομμυρίων ITL (της 3ης δόσης του δανείου) μέσω συνάψεως ομολογιακού δανείου με την έκδοση ομολογιών Eurobond σε δολάρια ΗΠΑ, με κυμαινόμενο επιτόκιο, αν ληφθεί υπόψη ότι η δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 1, στοιχείο α', σημείο vii, της ίδιας αυτής οδηγίας προβλέπουν ότι εξαιρούνται από τις τραπεζικές υπηρεσίες (δηλαδή από την κατηγορία 6 του παραρτήματος ΙΑ) οι συμβάσεις χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών που αφορούν την έκδοση, την αγορά, την πώληση και τη μεταβίβαση τίτλων ή άλλων χρηματοπιστωτικών μέσων»;

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

9 Το Corte dei Conti φρονεί ότι, οσάκις συνεδριάζει, εν συμβουλίω, σχετικά με έλεγχο που ασκείται τόσο a priori επί της νομιμότητας των πράξεων όσο και a posteriori επί της διαχειρίσεως του προϋπολογισμού και των πόρων των κρατικών διοικητικών

οργάνων, πληροί όλα τα κριτήρια που έχει θεσπίσει το Δικαστήριο προκειμένου να χαρακτηριστεί «δικαστήριο κράτους μέλους» κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης.

10 Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι συστάθηκε ως μόνιμο όργανο από το Ιταλικό Σύνταγμα το οποίο κατοχυρώνει την ανεξαρτησία τόσο του θεσμού όσο και των μελών του, ότι ολόκληρη η διαδικασία ελέγχου διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν με τη συμμετοχή των ενδιαφερομένων διοικητικών οργάνων και ότι το καθήκον του ελέγχου επί της διαχειρίσεως των δημοσίων διοικητικών οργάνων φέρει υποχρεωτικό χαρακτήρα, καθόσον διενεργείται βάσει προγραμμάτων που έχει καθορίσει το ίδιο το Corte dei Conti και τα οποία, άπαξ υιοθετηθούν, δεσμεύουν τόσο το ίδιο το Corte dei Conti όσο και τα οικεία διοικητικά όργανα, που δεν μπορούν να αποφύγουν τη διενέργεια των ελέγχων αυτών.

11 Επιπλέον, το Corte dei Conti επισημαίνει ότι η διαδικασία ελέγχου περατώνεται με την έκδοση οριστικής αποφάσεως του τμήματος, με την οποία, αφενός, διαπιστώνεται και αναγνωρίζεται, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4, του νόμου 20/1994, της 14ης Ιανουαρίου 1994 (*GURI* αριθ. 10, της 14ης Ιανουαρίου 1994) η ουσιαστική και τυπική νομιμότητα της διαχειρισης ή, αντίθετα, η έλλειψη ουσιαστικής και τυπικής νομιμότητας και, αφετέρου, εκτιμάται κατά πόσον τα αποτελέσματα της διοικητικής δράσης εξυπηρετούν τους σκοπούς που καθορίζει ο νόμος. Συνεπώς, υφίσταται μία πρώτη φάση κατά την οποία εξακριβώνεται το νομότυπο της διαχείρισης από δημοσιονομική άποψη καθώς και τα αποτελέσματα της διαχείρισης από την άποψη της επίδοσης, της αποτελεσματικότητας και της εξοικονόμησης, κάνοντας χρήση δημοσιονομικών, οικονομικών, στατιστικών και λοιπών παραμέτρων.

12 Σε ανακοίνωση της 24ης Μαΐου 1999, που διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο από την Ιταλική Κυβέρνηση, το Corte dei Conti επικαλείται το γεγονός ότι η διαδικασία ελέγχου διεξάγεται κατ' αντιδικίαν, υπό τη μορφή διαφοράς σχετικά με ζητήματα νομιμότητας μεταξύ, αφενός, της υπηρεσίας ελέγχου που, στο πλαίσιο της ανακρίσεως, απευθύνει κατηγορίες κατά του διοικητικού οργάνου, και, αφετέρου, του διοικητικού αυτού οργάνου που τις αμφισβητεί. Ακολούθως, η διαφορά αυτή επιλύεται από το τμήμα ελέγχου, που συνεδριάζει εν συμβουλίω και μετά την επ'

ακροατηρίου συζήτηση κατά τη διάρκεια της οποίας ακούγονται οι εκπρόσωποι του οικείου διοικητικού οργάνου.

13 Όσον αφορά τις έννομες συνέπειες των αποφάσεων («διασκεμμάτων») που εκδίδονται έτσι, το Corte dei Conti υπογραμμίζει ότι υπάρχει μια έμμεση επίδραση στη διαχείριση του οικείου διοικητικού οργάνου αφού αυτό είναι υποχρεωμένο, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 6, του νόμου 20/1994, να του ανακοινώνει τα μέτρα που έχει λάβει κατόπιν αποφάσεως που το αφορά. Επιπλέον, όσον αφορά τα δημόσια διοικητικά όργανα, το άρθρο 3, παράγραφος 8, του νόμου 20/1994 προβλέπει ότι το Corte dei Conti μπορεί να ζητήσει, με την απόφασή του, την επανεξέταση των πράξεων που κρίθηκαν αντίθετες προς τον νόμο.

14 Η ANAS θεωρεί ότι είναι αδιαμφισβήτητο ότι το Corte dei Conti, θεωρούμενο κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, αποτελεί δικαστήριο κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης.

15 Η Ιταλική Κυβέρνηση, απαντώντας σε ερώτηση που της απηύθυνε το Δικαστήριο, υποστηρίζει ότι τα ερωτήματα που υπέβαλε το Corte dei Conti είναι απαράδεκτα.

16 Προσθέτει ότι η νομολογία του ιταλικού Συνταγματικού Δικαστηρίου (μεταξύ άλλων η απόφαση 335/95, *Rivista della Corte dei Conti*, 1995, 3, II, σ. 163) διακρίνει μεταξύ ελέγχου που ασκείται a priori ως προς τη νομιμότητα των πράξεων και ελέγχου που ασκείται a posteriori ως προς την οικονομική διαχείριση των επιχειρήσεων. Ενώ το πρώτο είδος ελέγχου έχει, κατά τη νομολογία αυτή, πολλές αναλογίες προς δικαιοδοτική λειτουργία, ο έλεγχος διαχειρίσεως a posteriori, που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 4, του νόμου 20/1994, «δεν μπορεί να αποκτήσει τα χαρακτηριστικά ελέγχου δυναμένου να εξομοιωθεί προς δικαιοδοτική λειτουργία, ήτοι αφιερωμένου στην προστασία του αντικειμενικού δικαίου, αποκλειομένης πάσης εκτιμήσεως που δεν θα ήταν αυστηρώς νομική»· αντιθέτως, παρουσιάζεται «ως έλεγχος εμπειρικού χαρακτήρα, εμπνεόμενος, όχι τόσο από ακριβείς κανονιστικές παραμέτρους, όσο από ιδεατά πρότυπα αντλούμενα από την κοινή πείρα, που

εξορθολογίζονται με τις τεχνικοεπιστημονικές γνώσεις των διαφόρων επιστημονικών κλάδων προκειμένου να εκτιμηθούν τα αποτελέσματα της διοικητικής δράσης».

17 Κατά την Αυστριακή Κυβέρνηση, από τις εξηγήσεις που παρέχει το Corte dei Conti στην αίτησή του για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι έχει δικαίωμα να απευθύνεται στο Δικαστήριο. Πάντως, λαμβανομένου υπόψη ότι αυτή δεν διαθέτει τις συναφείς εθνικές διατάξεις σχετικά με την οργάνωση του θεσμού αυτού ούτε, εν γένει, τις διατάξεις που είναι σχετικές με το νομικό του πλαίσιο, δεν της είναι δυνατό να κρίνει κατά τρόπο οριστικό αν πράγματι υφίσταται το δικαίωμα αυτό.

18 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Corte dei Conti, κατά την άσκηση του καθήκοντος ελέγχου a posteriori δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί δικαστήριο κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης. Επικαλείται μεταξύ άλλων ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, το Corte dei Conti δεν επιλήφθηκε διαφοράς επί της οποίας πρέπει να αποφανθεί εκδίδοντας απόφαση με δικαιοδοτικό χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, άπαξ τα καθήκοντα ελέγχου a posteriori που ασκεί το εν λόγω όργανο αφορούν, όπως και οι διυπουργικές συμβάσεις που εγκρίνουν τις δανειοληπτικές συμβάσεις που αφορά η κύρια δίκη, ήδη εκτελεσθείσες πράξεις, αυτό εκπληρώνει καθήκον εξακρίβωσης των αποτελεσμάτων που λαμβάνει από τη διοίκηση σε σχέση με τα προγράμματα που είχαν αρχικά καταρτισθεί. Τούτο ποιών, το Corte dei Conti δεν ασκεί δικαιοδοτική λειτουργία, αλλά καθήκοντα διοικητικής αρχής.

19 Η Επιτροπή επισημαίνει εξάλλου ότι το Corte dei Conti κρίνει τη δράση της διοίκησης μη στηριζόμενο αποκλειστικά στην εφαρμογή κανόνων δικαίου, αλλά λαμβάνοντας υπόψη του επίσης και άλλες παραμέτρους. Προσθέτει ότι άλλως θα είχε το πράγμα αν οι δανειοληπτικές συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ της ANAS και της Nomura International plc βάλλονταν από μια άλλη εταιρία. Μόνο στην υποθετική αυτή περίπτωση θα υφίστατο διαφορά μεταξύ ιδιώτη και διοικητικού οργάνου. Κατά τα

λοιπά, το αρμόδιο όργανο για την επίλυσή της δεν θα ήταν το Corte dei Conti, αλλά το κατά τόπον διοικητικό πρωτοδικείο.

20 Προκειμένου να κρίνει αν ένα όργανο έχει τον χαρακτήρα δικαστηρίου κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης, ερώτημα που διέπεται αποκλειστικά από το κοινοτικό δίκαιο, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του ένα σύνολο στοιχείων, όπως η ίδρυση του οργάνου με νόμο, η μονιμότητά του, ο δευσμευτικός χαρακτήρας της δικαιοδοσίας του, ο κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρας της διαδικασίας, η εκ μέρους του οργάνου εφαρμογή κανόνων δικαίου καθώς και η ανεξαρτησία του (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 1966, 61/65, Vassen-Göbbels, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 337, της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, C-54/96, Dorsch Consult, Συλλογή 1997, σ. I-4961, σκέψη 23, και της 2ας Μαρτίου 1999, C-416/96, Eddline El-Yassini, Συλλογή 1999, σ. I-1209, σκέψη 17).

21 Επιπλέον, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι τα εθνικά δικαστήρια δικαιούνται να απευθύνονται στο Δικαστήριο μόνον αν εκκρεμεί ενώπιόν τους διαφορά και εφόσον καλούνται να αποφανθούν στο πλαίσιο διαδικασίας που προορίζεται να καταλήξει σε απόφαση με δικαιοδοτικό χαρακτήρα (βλ. διάταξη της 5ης Μαρτίου 1986, 318/85, Greis Unterweger, Συλλογή 1986, σ. 955, σκέψη 4, αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-111/94, Job Centre, Συλλογή 1995, σ. I-3361, σκέψη 9, και της 12ης Νοεμβρίου 1998, C-134/97, Victoria Film, Συλλογή 1998, σ. I-7023, σκέψη 14).

22 Επομένως, επιβάλλεται να καθοριστεί το δικαίωμα ενός οργάνου να απευθύνεται στο Δικαστήριο σύμφωνα με κριτήρια που αφορούν τόσο τη δομή του όσο και τη λειτουργία του. Συναφώς, ένα εθνικό όργανο μπορεί να χαρακτηριστεί «δικαστήριο» κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης εφόσον ασκεί δικαιοδοτική λειτουργία, ενώ, κατά την άσκηση άλλων καθηκόντων, ιδίως διοικητικής φύσεως, δεν μπορεί να του αποδοθεί ο χαρακτηρισμός αυτός.

23 Συνεπώς, για να διαπιστωθεί αν ένα εθνικό όργανο, στο οποίο ο νόμος αναθέτει καθήκοντα διαφορετικής φύσεως, πρέπει να χαρακτηρισθεί «δικαστήριο» κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης, είναι αναγκαίο να εξακριβωθεί η συγκεκριμένη φύση των καθηκόντων που ασκεί εντός του ιδιαίτερου κανονιστικού πλαισίου εντός του οποίου καλείται να απευθυνθεί στο Δικαστήριο. Κατά τον έλεγχο αυτό, ουδόλως ασκεί επιρροή το γεγονός ότι άλλα τμήματα του οικείου οργάνου, ή ακόμα και το ίδιο το τμήμα που απευθύνθηκε στο Δικαστήριο, ενεργώντας όμως στο πλαίσιο άλλων καθηκόντων από αυτά των οποίων η άσκηση προκάλεσε την παρούσα προδικαστική παραπομπή, πρέπει να χαρακτηριστούν «δικαστήρια» κατά την έννοια του άρθρου 177 της Συνθήκης.

24 Από τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο προκύπτει ότι το καθήκον ελέγχου a posteriori που ασκεί το Corte dei Conti στην υπόθεση της κύριας δίκης αποτελεί κατά βάση καθήκον εκτίμησης και εξακρίβωσης των αποτελεσμάτων της διοικητικής δραστηριότητας. Επομένως, στη συνάφεια που έδωσε αφορμή για την παρούσα αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, το όργανο αυτό δεν ασκεί δικαιοδοτική λειτουργία.

25 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που υπέβαλε το Corte dei Conti.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ιταλική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή που υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται.

Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του Corte dei Conti, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

Το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να απαντήσει στα ερωτήματα που υπέβαλε το Corte dei Conti με την απόφασή του περί παραπομπής της 7ης Απριλίου 1998.

Λουξεμβούργο, 26 Νοεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias